

Cheraldine Osepa

Gisteren in een vergadering was er een discussie over een hek. Een oud hek hier in Delft. In de groepsapp zei ik: 'Het hek heeft heel veel verhalen'. Soms, als een onderwerp in de raad besproken wordt, in dit geval ging het over een hek, wil ik er zelf naar toe. Dus ik ben naar dat hek gegaan van de week om te kijken, waarom is er discussie om een honderden jaren oud hek nou weg te halen? En toen dacht ik: joh! Hek! Wat heb jij allemaal te vertellen! Dus ik was voor het hek, voor, dat het hek zou blijven. Want alles is energie. Het leven is energie, vibratie en frequentie. Anders bestaan wij niet.

Ik ben Cheraldine Osepa. Ik ben geboren op Curaçao. Mijn moeder leeft niet meer, mijn vader wel. Hij is nu 85. Mijn moeder is in 2015 overleden. Mijn moeder was een hele, hele slimme vrouw. Best streng, maar haar doel was om ons allemaal succesvol te krijgen, dat iedereen zou studeren en zeker dat je jezelf kon redden in het leven. Ik heb in Tilburg gestudeerd en Tilburg heeft affiniteit met Curaçao door de fraters van Tilburg en de paters van Breda.

Ik ben nu raadslid in de gemeente Delft. Ik ben naar Delft gekomen omdat, volgens mij Delft mij geroepen heeft. Ik ben iemand die het pad van de wind volgt. De wind ging naar Delft.

Ik weet nog toen ik mijn eerste bedrijf, mijn eerste winkeltje opende, dat mijn moeder toen zei: 'Kind toch, ik moet met je praten.' Ik zei: 'Wat is er mama?' Ze zei: 'Dit is toch niet voor ons?' Ik zei: 'Wat bedoel je?' Ze zei: 'Dit is voor rijke mensen, om businessvrouw en ondernemer te worden.'

Mijn moeder had zo iets van: ga niet beyond de plek die je toegewezen is, want dat is de plek die je toegewezen is en probeer binnen dat plekje jouw eigen plekje te creëren en survive daarin. Maar dat was het oude denken. Het nieuwe denken is: ik wijs mezelf mijn eigen plek toe, als je het niet erg vindt, en ik doe zelf waar ik zin in heb en ik ontwikkel mezelf en als je dat niet leuk vindt, mag je doorlopen. Dus dat is die kentering.

Ik ben blij dat de generaties na mij, zich gerealiseerd hebben dat dat stukje van de opvoeding van stil blijven, doorslikken, geen aandacht aan besteden, dat dat passé is en dat die tijd voorbij is en nooit meer komt. Gelukkig maar! Want de brutalen hebben de wereld. Dus als je je mond niet open kan trekken, als je niet jezelf verdiept in je afkomst, in je geschiedenis, in je talenten, in wat je allemaal kan leveren aan de maatschappij, dan kom je er niet. Je moet kunnen praten en het allerbelangrijkste: je moet je pijn kunnen benoemen. Als je je pijn niet benoemt, gaat niemand dat voor je doen, want mensen kunnen niet in je koppie-koppie kijken. Dus dan is het aan jou om het podium te pakken. Ik ben blij dat die tijd gekomen is.

Wat ik volgende generaties wil meegeven is dat ze zichzelf kunnen zijn.
Ga op zoek naar jezelf, hou jezelf staande. Je hoeft niet sterk te zijn.
Door je zwaktes te kennen, ben je sterk. Wij zijn één.